

L'OBRA DE L'ARQUITECTE ITALIÀ IGNAZIO GARDELLA A LA DELEGACIÓ DE L'ALT EMPORDÀ DEL COL·LEGI D'ARQUITECTES DE CATALUNYA

L'obra d'aquest "mestre italià" de l'arquitectura contemporània europea representa una reflexió sobre la seva professió en el si del segle XX. El replantejament dels principis de la modernitat que plantejà ha impulsat i estimulat la recerca d'altres camins cap als ideals moderns.

Girona, 30 de novembre de 2008 – La Delegació de l'Alt Empordà del Col·legi d'Arquitectes de Catalunya – COAC – obre una mostra dedicada a l'arquitecte italià Ignazio Gardella (Milà, 1905 – 1999). La mostra, comissariada per Gianluca Burgio i Fabio Pravettoni amb la col·laboració de Daniele Viatale, Angelo Lorenzi, Edoarda De Ponti i Jacopo Gardella, dóna a conèixer l'estreta relació que hi ha entre l'arquitectura d'aquest mestre italià amb l'espanyola i la catalana de mitjans segle XX. Gardella va esdevenir un referent per a la cultura arquitectònica del moment i l'exposició en aquest sentit, intenta fer entendre la subtil "liaison" que unia les dues cultures arquitectòniques reconstruint el joc de referències entre formes i idees. En la mostra, la seva obra és narrada mitjançant unes imatges que configuren un recorregut que motiva un apropament vers el mestre italià, poc conegut fora d'Itàlia.

Ignazio Gardella, un mestre italià

Ignazio Gardella neix a Milà al si d'una família d'arquitectes des de fa quatre generacions. Estudia arquitectura a la seva ciutat i, en acabar els estudis, el seu interès per la modernitat el du a apropar-se als avatars del Moviment Modern. En aquest període es relaciona freqüentment amb Franco Albini i els qui constituïran l'estudi de Milà BBPR: Belgiojoso, Banfi, Peressutti i, sobretot, Ernesto Nathan Rogers.

Als anys trenta munta el seu propi estudi amb què comença la seva carrera professional. Viatja a Alemanya i, el 1939, visita els països escandinaus on trobarà Gunnar Asplund, Sven Markelius i, sobretot, Alvar Aalto amb qui traurà una amistat que durarà tota la vida. Amb alguns projectes dels anys 30 i 40 posarà de manifest la seva vocació racionalista, tot i que aquesta tendència, en Gardella, pren un sentit peculiar atès que la seva obra no perd mai la relació amb la tradició arquitectònica. A aquest període pertanyen projectes com, per exemple, el del **Dispensari d'Alexandria (1934-38)**.

Després de la guerra és un dels protagonistes de la reconstrucció i del debat que se'n deriva. En 1949 coneix Giuseppe Samonà, fundador i director de l'Istituto Universitario di Architettura di Venezia, qui el convidarà a donar classes a Venècia, on es quedarà com a docent fins a 1975.

Per a més informació:

Vanessa Masip. Departament de Comunicació - Demarcació de Girona del COAC.

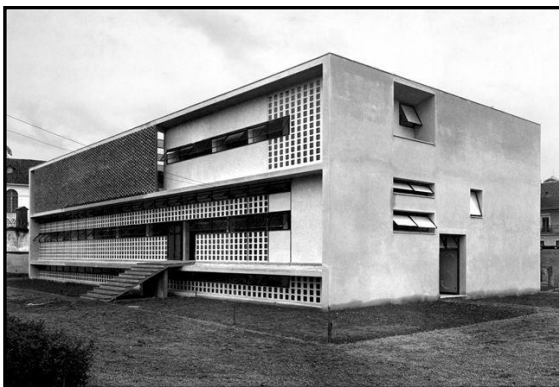
Tel. 972 412 896 – A/e: premsa.gir@coac.cat

Sala de Premsa: http://www.e-coac.org/premsa/e-coac_noticies

A partir dels anys '50 Gardella es converteix en una referència per a la cultura arquitectònica espanyola: la seva aportació es manifesta, principalment, en la seva concepció del racionalisme, interpretat com un procés en evolució, com la possibilitat d'integrar el llenguatge històric i vernacle en la nova arquitectura "moderna". Al marge de la influència formal que Gardella va tenir en l'àmbit espanyol (és notable la correspondència entre la casa de la Barceloneta de Coderch i la casa Borsalino de l'arquitecte milanès), allò que resulta més interessant i delata una evident relació ideal és la recerca, per part de Gardella, del diàleg amb la història que es transmet en la cultura arquitectònica local. El gust pels detalls procedent de Gardella neix de la necessitat d'introduir elements constructius de la tradició. Correa i Milà, Coderch i tants d'altres miren l'obra de Gardella i la interpreten en clau local. No hi ha cap dubte que els seus estudis i els seus projectes sobre habitatge expressen la pregona reflexió sobre el tema de la casa col·lectiva que, també a Barcelona, es desenvoluparà a la manera de Gardella.

El període venecià és, potser, la fase més intensa i fecunda de la seva activitat professional i acadèmica, durant la qual Gardella durà a terme una revisió del llenguatge arquitectònic modern. A aquest període pertany el projecte de la "Casa alle Zattere", edifici-manifest que redefineix la relació entre modernitat i història. L'any 1985 Rafael Moneo el convidarà com a visiting professor a la Harvard Graduate School of Architecture, lloc on s'organitzarà una exposició sobre la seva obra.

Al llarg de la seva carrera Gardella rebrà molts premis i reconeixements pel seu treball i la "Casa alle Zattere" és tutelada, des de 1995, com a obra del patrimoni arquitectònic i artístic italià.

Dispensari d'Alexandria (1934-38)
Obra d'Ignazio Gardella

Exposició Ignazio Gardella, un mestre italià (1905-1999)

Del 7 de novembre de 2008 al 9 de gener de 2009

Sala d'Exposicions de la Delegació de l'Alt Empordà del COAC. Plaça de l'Església, 6 – Figueres. Tel. 972 505 033 | activitats.fig@coac.cat

Horari de visita: de dilluns a dijous, 9 a 14h i de 16 a 18h. Divendres, de 9 a 14 h.

Organitza: Departament de Cultura de la Delegació de l'Alt Empordà del COAC

Per a més informació:

Vanessa Masip. Departament de Comunicació - Demarcació de Girona del COAC.

Tel. 972 412 896 – A/e: premsa.gir@coac.cat

Sala de Premsa: http://www.e-coac.org/premsa/e-coac_noticies